

Tarinoita isovanhemmuudesta jakso 2

Intro: Mitä mietit mummo, mitä pohdit pappa? Isovanhemmuuteen mahtuu monenlaisia koskettavia hetkiä sekä suuria ja pieniä kysymyksiä. Tarinoita isovanhemmuudesta on Väestöliiton Hyvä kysymys -verkkopalvelun tuottama podcast isovanhemmuuden aidoista tarinoista ja hetkistä.

Juontaja: Moi ja tervetuloa Tarinoita isovanhemmuudesta podcastin toisen jakson pariin. Tämän päivän jaksossa isovanhemmat kertovat yhteisestä ajasta lastenlasten kanssa. Kuulemme tarinoita isovanhempien mieleen painuneista leikeistä ja hetkistä, joita he ovat viettäneet yhdessä lastenlastensa kanssa. Siirrytään sitten kuuntelemaan mitä isovanhemmilla on kerrottavana tämänkertaisessa jaksossa.

Isovanhempi 1: Olen onnellinen, että saan olla kahden ihanan pojan, 12 -vuotiaan ja 8 -vuotiaan mummo. Se on jotain niin hienoa, että välillä mietin, onko se ollenkaan totta. Olen lapsenmielinen ihminen, tykkään leikkiä ja hullutella. Kun pojat olivat vähän pienempiä vakioleikkejä ulkona oli rosvo ja poliisi, piiloleikit ja niitä leikittiin niin kauan, että pojat välillä sanoivat: ei leikitä enää mummo!

Mukavaa seurata poikien kasvamista ja kehittymistä, toisaalta tulee haikea olo, kun aika kuluu liian nopeasti ja saan huomata, että mummo ei enää olekaan se ykköskaveri, kaverit pihassa ovat tärkeitä, tottakai. Minulle he sanovat: sä voit jo mennä sisälle mummo.

Haluan kertoa pojille vanhoista ajoista ja omasta lapsuudestani. Haluan olla osa heidän elämäänsä ja kertoa heille, että he ovat tärkeitä minulle. Terveisin, Mummo

Isovanhempi 2: Olemme olleet nyt 5 vuotta mummo ja pappa. Aivan ihana pieni tyttö syntyi pojalle ja avovaimolle. Tyttö oli syntyessään painoltaan alle 3kg, joten hän tarvitsi paljon lämpöä ja läheisyyttä. Sitä hän ylpeiltä vanhemmiltaan sai ja tietenkin paljon huomiota myös meiltä isovanhemmilta, tädeiltä, sediltä jne. Hän oli molempien vanhempiensa perheiden ensimmäinen lastenlapsi. Oman pojan onnellisuus oli niin hyvää katseltavaa, sillä oman lapsensa tuntee niin hyvin, että aistii hänen tunnetilansa hyvin herkästi. Poikani oli ylpeä, onnellinen ja kiitollinen.

Oli helppo tavata lastenlasta viikoittain ja spontaanisti, kun asuimme samalla paikkakunnalla. Mummona osallistuin tytön hoitoon viikoittain muun muassa yhdellä hoitoillalla, jolloin kylvetin hänet, leikin ja ulkoilin hänen kanssaan. Huomioin häntä mm. valmistamalla tytölle vaatteita tai hankkimalla muuta tarpeellista tytön kasvaessa. Toki kysyin nuorilta vanhemmilta, mikä milloinkin on tarpeellista. Viikoittaiset yhteydenpidot vaikeutuivat, kun nuori perhe muutti toiseen kaupunkiin eli noin 170km päähän.

Papan kanssa ajelemme yhdessä 1-2 päivän vierailuille pojan perheen luo. Pappa tekee silloin tällöin yhdessä remonttia poikansa kanssa. Papalle on iso asia, kun hänen taidoilleen on kysyntää nuoren perheen kotiremonteissa. Pappa on ylpeä pojastaan, joka on oppinut jotain kädentaitoja, joita on suvussa aina osattu ja opittu.

Mummolle on mielekästä, kun kysytään lasten hoitajaksi illaksi, päiväksi tai muutamaksi päiväksi. Tuolloin saan hoitaa ja touhuta lasten kanssa juuri omalla tavallani. Olen ainakin yrittänyt toteuttaa ohjaavaa kasvatusta lastenlapsiini. Pidän heitä paljon sylissä, leikin, piirrän, askartelen, laulan, luen, pelaan, pesen barbeja ja niin edelleen. Minulla on suosikkilauluja, joista pidän itse ja toivon niiden muodostuvan muistoiksi lastenlapsille. Yhden laulun koen läheiseksi ylitse muiden, se on "Mummolaan kun pyöräilemme". Lasten kasvaessa ja kehittyessä tekeminen muuttuu. Isomman lapsenlapsen kanssa voi vierailla uimahallissa, puuhata puutarhassa, käydä koiralenkilillä ja puistoissa. Toki pienemmillekin on puistoja ja virikemaailmoja, mutta heidän kanssaan keksii tekemistä myös kotona. Pojan tytön kanssa olemme leiponeet yhdessä lähes joka kerta, kun tapaamme. Muffinssit ovat meidän suosikkeja. Koristelu on erittäin tärkeää. Tällä viikolla kävimme shoppailemassa H&M:ssä Halloween asun. Tyttö valitsi kissa-asun. Keskustelua tuli laajemminkin Halloweenista. Isovanhemmalla on mahdollisuus kertoa ja opettaa lastenlapselle asioista ja taitoja, joita vanhemmilla ei aina ole aikaa opettaa. Jokaisella isovanhemmalla on tarinoita ja vahvuusalueita, joista voi lastenlapselle kertoa lapsen ikä huomioon ottaen. Tytön pojan kanssa soitamme yhdessä pianoa eli 1v 3kk ikäinen nauttii kovasti yhteissoitosta "nelikäsisesti". Terveisin, Mummo

Isovanhempi 3: Pidän lapsenlapsestani ja hän pitää myös minusta. Lapsenlapsi on minulle tärkeä asia myös periaatteessa, koska olen sitä mieltä, että ihmisen elämä jatkuu kuoleman jälkeen omien lasten ja lapsenlasten kautta.

Kerran lähdin yksin lapsenlapseni kanssa ulos leikkikentälle. Hän oli hyvällä tuulella ja leikkikentällä hän touhusi kaikilla telineillä. Hän on liikunnallinen ja aika rohkeasti laski liukumäkeä, oli keinumassa ja kiipesi korkealle telineettä. Sitten hän rupesi käyttämään mielikuvitusta: hän nosteli kaikenlaisia pieniä keppejä ja kiviä ja tarjoi minulle "itse tehtyä ruokaa" ja erityisen paljon minun piti syödä kanamunia. Onneksi touhuamisen ja 'syömisen' jälkeen hän halusi kiivetä kärryyn ja lähteä kotiin. Se oli oikein mukava yhteinen hetki isoisän ja lapsenlapsen välillä. Terveisin, Isoisä

Isovanhempi 4: Lastenlasten kasvaessa vaippakansasta taaperoiksi ja koululaisiksi sain aina joskus yhden tai kaksi lasta luokseni kylään. Lapset olivat kotona tottuneet, että kuljettiin omalla autolla enimmäkseen. Niinpä raitiovaunu ja metro olivat uutta ja ihmeellistä. Yksi vierailu on jäänyt erityisesti mieleeni.

Isä toi pojan luokseni Helsingin vierailulle. Jo seuraavana päivänä heti aamusta lähdimme tutustumaan ratikkaan. Risteyksessä kadun ylityksessä otin poikaa kädestä. Hän ei olisi halunnut

kulkea käsikädessä, oli jo mielestään iso poika. Jouduin torumaan häntä ja sanoin, että täällä täytyy olla tosi varovainen ja lisäsin: ”Jos sinä et tottele minua, en uskalla ottaa sinua toista kertaa luokseni.” ”Mutta isipä tuo!”, oli viisivuotiaan pojan vastaus.

Raitiovaunun kyyti oli erikoista, erilaista kuin oma auto tai edes bussi. Muistan, kun pääsimme ratikasta metroon, pojan silmät loistivat. Oranssi metro oli jotain erilaista taas. Hän istui penkillä vastapäätä minua ja koko poika loisti onnesta. Kauppakeskus monine kauppoineen ihmetytti, mutta olin luvannut, että käymme isossa lelukaupassa. Siellä kului aikaa, kun leluja oli niin paljon, eikä hän voinut päättää, mitä sieltä ostaisimme. Vihdoin pääsimme yksimielisyyteen ja seuraava mukava asia jo odotti. Oli nimittäin luvattu, että menemme hampurilaisille. Cokis ja hampurilainen maistuivat ja sitten vuorossa oli paluu metrolla ja ratikalla mummin kotiin.

Leikkiminen ja uiskentelu mummin kylpyammeessa kruunasi vaiherikkaan päivän. Sinä iltana ei tarvinnut lukea kovin montaa iltasatua, kun onnellinen poika nukahti. Terveisin, Mummi